

Pasta bolognese

Tot op de huid

Christiaan Bakker

Het is anders dan anders. Het mondkapje hoef ik niet meer op of af te doen voor of na behandeling. Ook nu niet. Het zit al een tijdje op de bestemde plaats. De steriele handschoenen en veiligheidsbril markeren nog het onderscheid tussen dokter en patiënt.

Een consult bij deze binnensmondsprekende dokter wordt er voor een patiënt overigens niet eenvoudiger op. Ik articuleer mij een ongeluk en gelukkig kan meneer Teugelen mij volgen. We hebben een flebectomie (aderverwijdering) van het been gepland. Het is hem allemaal duidelijk; 'ga er maar voor, jongen'. Ik kijk het meisje in de kamer aan en de assistente begrijpt het signaal. Ze bedient direct de behandelbank de hoogte in. Maar schiet uit. Het te behandelen spatader-been en meneer die eraan vastzit worden op zo'n hoogte aan mij opgedrongen dat het lijkt alsof ik voor de volgende gang aan tafel ga. Niet de ideale werkhoogte besluit ook de jongedame als ze mijn in vreemde hoeken omgevouwen armen ziet. De bank zakt naar comfortabele hoogte. Ik begin met de behandeling, tijdens dit verlate spreekuur.

Om de patiëntenstroom in het ziekenhuis zoveel mogelijk te spreiden, is er ook rond etenstijd spreekuur. Via kleine insteekopeningen ga ik op zoek naar de hinderlijke spataderen. 'Beet' herken ik door de iets zacht-elastische structuur die aan de haak meegeeft. De eerste sliert verschijnt. De behandeling slaagt als deze spaghetti aan uitgezette vaatjes wordt onderbroken. Maar idealiter ruim ik zoveel mogelijk van deze vermicelli-achtige verbindingen op. Dan heeft het lichaam daarna minder werk.

Bij deze patiënt verloopt dit optima forma. Het ene na het andere sliertje komt onder de huid vandaan. Alsof de pan overkookt. Ze lijken zich aan te bieden om het lichaam te verlaten. Hup de volgende

Ter afleiding voor de patiënt bespreek ik mijn assistente – ongetwijfeld beïnvloed door het tijdstip van ontmoeten - met hem inmiddels de favoriete gerechten. Ze hebben elkaar gevonden en het gaat van sushi tot Franse keuken, en terug naar stamppot en kroket. En of er wel of geen spekjes bij de boerenkool horen. Geconcentreerd op de behandeling glijden de details van dit gesprek langs mij heen. Als alle plekken zijn behandeld en ik wil overgaan tot thuis-instructies voor

Idealiter ruim ik zoveel mogelijk van deze vermicelli-achtige verbindingen op. Dan heeft het lichaam daarna minder werk

na de behandeling, kijken ze mij beiden met grote vragende ogen aan. En, dokter? Kom op, uw beurt. Wat is uw favoriete gerecht?

Het tijdstip van vragen heeft ongewild een beslag op mijn maag en denkvermogen. Al kijkend naar de 'geogste' gekronkelde sliertjes met wat rode bloedspetters eromheen op de behandeltafel, mompel ik onder druk het enige dat in mij opkomt: pasta bolognese.

Ik noteer twee onsmakelijke lachende blikken en een knipoog van assistente naar patiënt. 'Nou dokter, als u die van hem bakt, mag hij dan in ieder geval wel een korting.'

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe